

тъй внушителенъ за това врѣме (близо 5,000 души), то не трѣбва да се игнорира и участието на жителитѣ отъ южно-българскитѣ краища, между които главно тия на „Хайдушкия Сливенъ“. Но че възстаналитѣ не сж избѣгали въ Тракия прѣзъ Шипка или Твърдица, се вижда отъ факта, че тѣй събрани около ранения Ростиславъ въ „подножието на Балкана“, тѣ прѣкарватъ скритомъ Добровски отъ Одринъ за Габрово, вѣроятно, когато той току що се е връщалъ отъ Ц-дъ. Отъ тукъ движението се прѣхвърля въ София, дѣто Ростиславъ съ други водители се затваря, но скоро заобиколени почти всички сж били избити. Ростиславъ и Добровски, които сж били тукъ, се избавятъ въ Рилския манастиръ и отъ тамъ въ Москва.

Тѣй се завършва едно отъ възстанията, което сигурно е оставило дълбоки слѣди въ крищата, дѣто е било локализирано и е поощрило още повече Балканскитѣ хайдути. Слѣдъ тая дата Търново ще е загубило и послѣдния цвѣтъ на своето столично минало. Сливенъ, все още като привилегировано селище прѣзъ тоя периодъ, съ мнозинство българи, се е радвалъ на чисто български спомени и възделения, още повече, че часть отъ жителитѣ му сж били прѣселени отъ разсипани стари кѣтове, като Асѣница, по-слѣвъ Раково и т. н., все отъ близкитѣ наоколо хайдушки планини. Възможно е, че срѣдневѣковната тая крѣпость, носѣща името на единъ отъ първитѣ Асѣновци, е срутена именно слѣдъ туй възстание. Споменахме и по-рано, че намаляването на войнишкитѣ привилегии въ нѣкой български крайща, като Сливенъ, е въ свѣрзка съ участието на жителитѣ имъ въ подобни възстания. Голѣмитѣ разселвания и потурчвания въ сѣвероизточна България сж близки на датата 1686 г.

Имената на много участвуващи въ това възстание, „хайдути“ сж забравени и забулени подъ името Стоянъ Войвода. И дѣйствително твърденията, че тая личность е отъ Търново или Търновско е по-скоро свѣрзано съ мъглявитѣ спомени отъ въпросното възстание, нежели съ факта на нейната родина¹⁾.

Въ отдѣла за духовното развитие на Сливенъ ние ще се помжчемъ да хвърлимъ свѣтлина и върху въпроса за края на Търновския Патриархъ, прслѣднитѣ слѣди на който ще сж

1) Годината 1700, посочвана като такава, въ която се събиратъ български възстанници начело Стоянъ Войвода въ Лѣсковския манастиръ, ще визира по-скоро по-горнята дата. Ср. П ж т е в о д и т е л ь на Търново, стр. 60.

Въ Котелъ се е пѣло и пѣсенъ за потушаването на Търновското възстание. Ср. Беронъ, арх и истор. изслѣд., 190.

Възможно е, че изгарянето на Търново прѣзъ 1680 г. мартъ, да е въ свѣрзка съ поменатото възстание, датитѣ по което се въртатъ все около края на XVII-я вѣкъ.